

μονό-παις, -παιδος, ό, ή, μοναχοπαίδι, σε Ευρ.

μονό-πελμος, -ον (πέλμα), αυτός που έχει ένα μόνο πέλμα (σόλα), σε Ανθ.

μονό-πεπλος, -ον, αυτός που φοράει μόνο χιτώνα, σε Ευρ.

μονό-πους, Ιων. μουνο-, ό, ή, -πουν, τό, αυτός που έχει μόνο ένα πόδι, μονοπόδαρος, σε Ανθ.

μονο-πραγματέω, μέλ. -ήσω, καταγίνομαι με ένα μόνο ζήτημα, σε Αριστ.

μονο-πωλία, ή (πωλέω), αποκλειστικό δικαίωμα πώλησης, μονοπώλιο, σε Αριστ.

μονό-πωλος, -ον, αυτός που έχει ένα μόνο άλογο, σε Ευρ.

μον-ορύχης[υ], -ου, ό (όρύσσω), αυτός που σκάβει με τη μία μόνο άκρη της δικέλλας, σε Ανθ.

μόνος, Επικ. και Ιων. **μουνος, -η, -ον,** Δωρ. **μώνος, -α, -ον,** μόνος.

A. I. 1. αφημένος μόνος, παρατημένος, μοναχικός, Λατ. solus, σε Όμηρ. κ.λπ.·

μουνος έών, στον ίδ.· *μούνω άνευθ' άλλων,* σε Ομήρ. **Οδ. 2.** με γεν., *μόνος*

σοϋ, χωρίς εσένα, σε Σοφ. **II. 1.** ο μόνος, μοναδικός, *μουνος παϊς υίός,*

μοναχογιός και μοναχοπαίδι, σε Όμηρ.· *είζμόνος, μόνος είζ,* σε Ηρόδ., Σοφ. **2.**

με γεν., *μουνος πάντων ανθρώπων,* μόνος αυτός από όλους τους ανθρώπους,

σε Ηρόδ.· *μόνος άνδρῶν,* σε Σοφ. κ.λπ. **III.** υπερθ. *μονώτατος,* το μοναδικό

πρόσωπο, αυτός που βρίσκεται πάνω απ' όλους, σε Αριστοφ., Θεόκρ. **B. I.**

Επίρρ. *μόνωσ,* μόνο, σε Θουκ., Ξεν. **II. 1.** το σύνηθες επίρρ. είναι το *μόνον,*

μόνο, αποκλειστικά, Λατ. solum, σε Ηρόδ., Αττ.· *ούχ' άπαζ μόνον,* σε Αισχύλ.

2. μόνο, μονάχα, Λατ. modo, με προστ., *άποκρίνου μόνον,* σε Πλάτ.· *μή με*

καταπίης μόνον, σε Ευρ. **3.** το επίθ. συχνά στέκεται στο λόγο ως επίρρ.,

χοϊνικός μόνης άλλων, για ένα μόνο γαλόφι αλατιού, σε Αριστοφ. **4.** *ού μόνον...*,

άλλά και..., στον ίδ. κ.λπ.· το *μόνον,* όπως το Λατ. solum, παραλείπεται

μερικές φορές σ' αυτές τις φράσεις: *μητόυς έγγύς, άλλά και τους άπόθεν,* σε

Θουκ. **5.** *μόνον ού,* όπως το Λατ. tantum non, μόνο που, σε Αριστοφ., Δημ.·

μονονουχί, σε Δημ. **III.** *κατά μόνας,* ως επίρρ., μόνος, σε Θουκ.

μονο-σιτέω (σίτος), μέλ. -ήσω, τρώω μια φορά μόνο την ημέρα, σε Ξεν.

μονο-στιβής, -ές (στειβω), αυτός που βαδίζει μόνος, σε Αισχύλ.

μονό-στιχος, -ον, αυτός που αποτελείται από έναν μόνο στίχο, σε Ανθ.· *τά*

μονόστιχα, μονόστιχα, σε Πλούτ.

μονόστολος, -ον, αυτός που πορεύεται μόνος, μόνος, μεμονωμένος, σε Ευρ.

μονο-στόρθυξ, ό, ή, κομμένος από έναν μόνο ογκόλιθο, σε Ανθ.

μονο-σύλλαβος, -ον (συλλαβή), ο αποτελούμενος από μία συλλαβή, αυτός

που ασχολείται ή πραγματεύεται τα μονοσύλλαβα, λέγεται για τους

γραμματικούς, σε Ανθ.

μονό-τεκνος, -ον (τέκνον), αυτός που έχει ένα μόνο παιδί, σε Ευρ.

μονο-τράπεζος, -ον (τράπεζα), αυτός που κάθεται σε ξεχωριστό τραπέζι, σε Ευρ.

μονό-τροπος, -ον, αυτός που ζει μόνος, μοναχικός, σε Ευρ.

μονο-τροφέω (τρέφω), μέλ. -ήσω, τρώω ένα μόνο είδος φαγητού, σε Στράβ.

μονο-τροφία, ή (τρέφω), το να ανατρέφει κανείς (κάποιον) μόνος του, σε

Πλάτ.

μονο-φάγος, -ον (φάγειν), = *μονόσιτος,* ανώμ. υπερθ. *μονοφαγίστατος,* σε Αριστοφ.

μον-όφθαλμος, Ιων. **μουν-, -ον,** αυτός που έχει ένα μόνο μάτι, μονόφθαλμος, σε Ηρόδ.

μονό-φρουρος, -ον (φρουρά), αυτός που φυλάει σκοπία μόνος του, μοναδικός φρουρός, σε Αισχύλ.

μονό-φρων, -ον (φρήν), αυτός που είναι μοναδικός ως προς τις απόψεις του, σε Αισχύλ.

μονο-φυής (φυή), Ιων. **μουν-**, -ές, μοναδικής ιδιοσυστασίας, μοναδικός, ξεχωριστός, σε Ηρόδ.

μονό-χηλος (χηλή), Δωρ. **-χαλος, -ον**, αυτός που έχει μια μόνο χηλή, οπλή, σε Ευρ.

μονο-χίτων[ι], -ωνος, ό, ή, αυτός που φοράει μόνο χιτώνα, σε Λουκ.

μονό-ψηφος, Δωρ. **-ψᾶφος, -ον**, αυτός που αποφασίζει να κάνει κάτι μόνος του, *μονόψαφον κατασχοῖσα ξίφος*, κρατώντας το ξίφος της με ξεχωριστό, δικό της σκοπό, λέγεται για την Υπερμνήστρα, σε Πίνδ.

μονόω (μόνος), Ιων. **μουνόω**, μέλ. *-ώσω, I* καθιστώ κάτι μεμονωμένο, απομονώνω, *ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε*, απομόνωσε τον Οἶκο μας, δηλ. επέτρεψε (άφησε) έναν μόνο γιο σε κάθε γενιά, σε Ομήρ. Οδ. **II. 1**. Παθ., αφήνομαι μόνος ή εγκαταλελειμμένος, σε Ομηρ.· *έμουνοῦντο*, αφέθηκε, κάθε άνδρας μόνος του, σε Ηρόδ.· *μουνωθέντα*, απομονωμένα, χωρίς μάρτυρες, στον ίδ. **2**. με γεν., *μεμουνωμένοι συμμάχων*, οι εγκαταλελειμμένοι από τους συμμάχους τους, στον ίδ.· *μονωθείς δάμαρτος*, σε Ευρ.· *μονωθεῖσα ἀπὸ πατρός*, στον ίδ.

μονωδέω, μέλ. *-ήσω*, τραγουδώ μία μονωδία ή μόνος μου, σε Αριστοφ.

μονωδία, ή, μονωδία, δηλ. μελωδία προορισμένη να τραγουδηθεί από μία μόνο φωνή, σε αντίθ. προς το τραγούδι που προορίζεται να τραγουδηθεί από τον χορό (χορωδία), σε Αριστοφ.

μον-ωδός, -όν, αυτός που τραγουδάει μόνος του, που δεν είναι μέλος του χορού.

μόνος, επίρρ., βλ. [μόνος B](#).

μόνωσις, ή (μονόω), μοναχικός, απομονωμένος, σε Πλούτ.

μονώτης, -ου, ό (μονόω), μεμονωμένος, σε Αριστ.

μον-ώψ, Ιων. **μουνώψ, -ῶπος, ό, ή**, μονόφθαλμος, σε Αισχύλ., Ευρ.

μόρα, ή (μείρομαι), μόρα, ένα από τα έξι στρατιωτικά τάγματα, στο οποίο εγγράφονταν όλοι οι σε στρατεύσιμη ηλικία Σπαρτιάτες, σε Ξεν.

μορέω (μόρος), μέλ. *-ήσω*, κάνω κάτι με κόπο και μόχθο, σε Ανθ.

μοριαί (ενν. *ελαῖαι*), **αί**, τα ιερά ελαιόδεντρα που βρίσκονταν στην Ακαδημία, που πιθανώς ονομάστηκαν έτσι επειδή αποκόπηκαν κλαδιά (*μειρόμεναι*) και μεταφυτεύτηκαν εκεί από τον κορμό της πρώτης αρχέγονης ελιάς στην Ακρόπολη, σε Αριστοφ.· ο Ζεὺς **Μόριος** ήταν φύλακας και προστάτης των ιερών αυτών ελαιόδεντρων, σε Σοφ.

μόριμος, -ον, ποιητ. αντί *μόρσιμος*, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.

μόριον, τό, 1. υποκορ. του *μόρος*, κομμάτι, μερίδιο, απόσπασμα, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.· λέγεται για τμήματα, διαμερίσματα της γης, σε Ηρόδ.· για επιμέρους τμήματα της χώρας, σε Θουκ.· λέγεται για στράτευμα, στον ίδ. **2**. μέλος συμβουλίου, σε Αριστ.

μόριος, -α, -ον, I. = *μόρσιμος*, σε Ανθ. **II**. βλ. [μοριαί](#).

μορμολυκείον, τό, = *μορμώ*, σε Πλάτ.

μορμολύττομαι (μορμώ)· **I** αποθ., μόνο σε ενεστ. και παρατ., κάνω κάποιον να τρομάξει, φοβίζω, σε Αριστοφ., Πλάτ. **II**. φοβάμαι για, *τι*, σε Πλάτ.

μορμω-ωπός, -όν (μορμώ, ῶψ), φοβερός στην όψη, αποκρουστικός, σε Αριστοφ.

μορμύρω[υ], λέγεται για το νερό, ηχώ καθώς ρέω και βράζω (μεταφ. για τον χαρακτηριστικό ήχο της ροής των υδάτων), σε Ομήρ. Ιλ. (ηχομιμ., όπως το Λατ. *murmur*).

Μορμώ και Μορμών, -όνος, ή, Ι. τρομακτικό θηλ. τέρας, που το αποκαλούνταν οι τροφοί για να τρομάζουν τα παιδιά, σε Λουκ.· γενικά, φόβητρο, σε Αριστοφ., Ξεν. **ΙΙ.** ως επιφών. για να τρομάξει τα παιδιά, μπου! *μορμώ, δάκνει ἵππος*, σε Θεόκρ.· *μορμῶ τοῦ θράσους*, βρε θράσος που τό 'χει!, σε Αριστοφ.

μορόεις, -εσσα, -εν (√*ΜΕΡ* του *μέριμνα*), λέγεται για σκουλαρίκια, αυτά που υπήρξαν αντικείμενο επίπονης κατεργασίας, που είναι φτιαγμένα με επιδεξιότητα, σε Όμηρ.

μόρος, ό (μείρομαι), Ι. = *μοῖρα* ΙΙΙ, το καθορισμένο τέλος του ανθρώπου, Μοίρα, πεπρωμένο, *μόρος (έστιν) ὀλέσθαι*, είναι γραφτό στον καθένα να πεθάνει, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὑπὲρ μόρον*, πέρα, επέκεινα του πεπρωμένου κάποιου, σε Όμηρ. **ΙΙ. 1.** αφανισμός, θάνατος, Λατ. *fatum*, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Τραγ. **2.** νεκρός, σορός, πτώμα, σε Ανθ. **ΙΙΙ.** ο γιος της Νύχτας, σε Ησίοδ.

μόρσιμος, -ον (μόρος),· Ι. προκαθορισμένος από τη μοίρα, πεπρωμένος, Λατ. *fatalis*, σε Όμηρ., Ηρόδ., Αισχύλ.· *τὸ μόρσιμον*, πεπρωμένο, μοίρα, σε Πίνδ., Τραγ.· *τὰ μόρσιμα*, σε Σόλων. **ΙΙ.** προορισμένος να πεθάνει, σε Όμηρ.

μορύσσω, = *μολύνω*, *λερώνω*, *κηλιδώνω*, *στιγματίζω*: *μτχ. Παθ. παρακ., μεμορυγμένα καπνῶ*, σε Ομήρ. Οδ.

μορφάζω (μορφή), χρησιμοποιώ μορφασμούς του προσώπου για να εκφράσω κάτι, σε Ξεν.

μορφάω (μορφή), διαμορφώνω, διαπλάθω, σχηματίζω, σε Ανθ.

Μορφεύς, -έως, ό, ο Μορφέας, θεός των ονείρων· ονομάζεται έτσι από τις μορφές που εμφανίζει μπροστά σ' αυτόν που κοιμάται, σε Οβίδ.

μορφή, ή, 1. μορφή, σχήμα, Λατ. *forma*, *σοι δ' ἐπὶ μὲν μορφή ἐπέων*, έχεις τη δύναμη να δίνεις μορφή στα λόγια σου, δηλ. να δίνεις μια απόχρωση αλήθειας στα ψέματά σου, σε Ομήρ. Οδ.· *θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει*, ο Θεός προσθέτει το στέμμα της ομορφιάς, της ευγλωττίας στα λόγια του, στο ίδ. **2.** μορφή, σχήμα, εικόνα, ιδίως όπως το Λατ. *forma*, εξαιρετική ή θεσπέσια μορφή, ομορφιά, σε Πίνδ., Τραγ. **3.** γενικά, μορφή, σχήμα, διάπλαση, εμφάνιση, σε Σοφ., Ξεν. **4.** μορφή, είδος, τύπος, σε Ευρ., Πλάτ.

μορφήεις, -εσσα, -εν, αυτός που έχει συγκεκριμένη μορφή, σχήμα, *λίθου*, από πέτρα, σε Ανθ.· ιδίως, καλοσχηματισμένος, όμορφος, Λατ. *formosus*, σε Πίνδ.

μόρφνος, ό, επίθ., λέγεται για τον αετό, *πιθ. σκούρος, σκοτεινός* ως προς το χρώμα, Λατ. *fungus*, (από την *ὄρφη* με το *μ* να προτάσσεται, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ.).

μορφόω (μορφή), μέλ. *-ώσω*, δίνω μορφή ή σχήμα σε κάτι, σε Ανθ.

μόρφωμα, -ατος, τό, μορφή, σχήμα, σε Αισχύλ., Ευρ.

μόρφωσις, ή, μορφή, όψη, σε Κ.Δ.

μορφώτρια, ή (μορφώω), *συνων μορφώτρια*, αυτή που μεταμορφώνει τους ανθρώπους σε γουρούνια, σε Ευρ.

μόσσυν, -ύνος, ό, ξύλινο σπίτι ή πύργος, σε Ξεν. (*πιθ. ξένη λέξη*).

Μοσσύν-οικοι, οί, κάτοικοι ξύλινων σπιτιών, εθνότητα στη Μαύρη Θάλασσα, κοντά στην Κολχίδα, σε Ξεν. κ.λπ.

μόσχειος, -ον (μόσχος Β), αυτός που ανήκει ή αναφέρεται σε μοσχάρι, μοσχारीσιος, *κρέα μόσχεια*, μοσχारीσιο κρέας, σε Ξεν.· *μόσχεια* μόνο, σε Ανθ.· *μόσχειον αίμα*, στο ίδ.· *μόσχειος κυνοῦχος*, λουρί για σκύλο, φτιαγμένο από δέρμα μοσχारीού, σε Ξεν.· *μόσχειον* (ενν. *δέρμα*), *τό*, δέρμα μοσχारीού, στον ίδ.

μοσχεύω, μέλ. -σω (**μόςχος** A), πολλαπλασιάζω φυτό ή δέντρο αποσπώντας μόσχευμα (παραφυάδα με τμήμα της ρίζας) και μεταφυτεύοντάς το· μεταφ., σπέρνω, γεννώ παιδιά, σε Δημ.

μοσχιδιον[ῖ], **τό**, υποκορ. του *μόςχος* A, μικρή παραφυάδα, βλαστάρι, *συκίδων*, από συκίες, σε Αριστοφ.

μοσχίον, **τό**, υποκορ. του *μόςχος* B, νεαρό μοσχάρι, σε Θεόκρ.

μόςχιος, -α, -ον (**μόςχος** B), = *μόσχειος*, σε Ευρ.

μοσχο-ποιέω, μέλ. -ήσω, κατασκευάζω μοσχάρι από μέταλλο (για το είδωλο του μοσχαριού, που κατασκεύασε ο Ααρών ενώ οι Εβραίοι βρίσκονταν στην έρημο), σε Κ.Δ.

μόςχος (A), μικρή παραφυάδα, βλαστάρι ή κλαδάκι, σε Ομήρ. Ιλ.· πρβλ.

όςχος, **όςος**.

μόςχος (B), **ός**, **ή**, **1.** μοσχάρι, σε Ευρ.· νεαρός ταύρος, τη μορφή του οποίου θεωρείτο ότι προσλάμβανε ο θεός Άπις, σε Ηρόδ.· και ως θηλ., δαμαλίτσα, νεαρή αγελάδα, σε Ευρ.· ένα μοσχάρι ήταν το έπαθλο για τους Λυρικούς ποιητές, *ἄδειν ἐπὶ μόσχω*, σε Αριστοφ. **2.** μεταφ., αγόρι ή, ως θηλ., κορίτσι, κοπέλα, Λατ. *juvenca*, σε Ευρ. **3.** κάθε νεαρό ζώο, στον ίδ.

μοτός, **ός**, κομματιασμένο λινό ύφασμα, ξαντό (που χρησιμ. ως επίθεμα στα τραύματα), πρβλ. **ἔμμοτος**.

μουνάζ (**μουνος**), επίρρ., χωριστά, σε μονομαχία, σε Ομήρ. Οδ.

μουναρχέω, -ίη, Ιων. αντί *μοναρχέω*, -ία.

μουνογενής, -γονος, -λιθος, -μήτωρ, -τόκος, **μουνόω**, Ιων. αντί *μον-*.

Μουνυχία, **ή**, Μουνυχία, λιμάνι των Αθηνών, μεταξύ Φαλήρου και Πειραιώς, σε Ηρόδ., Θουκ.

Μουνυχιάσι, επίρρ., στη Μουνυχία, σε Θουκ.

Μουνυχιών, -ώνος, **ός**, ο δέκατος Αττικός μήνας, κατά τη διάρκεια του οποίου γινόταν η γιορτή της Μουνυχίας Άρτεμης· το τελευταίο τμήμα του Απριλίου ως τις αρχές του Μαΐου, σε Αριστοφ., Αισχίν.

μουνώψ, Ιων. αντί *μονώψ*.

Μούσα, -ης, **ή**, Αιολ. **Μοῖσα**, Δωρ. **Μῶσα** (***μάω**), **I.** Μούσα, στον πληθ. οι Μούσες, θεές του τραγουδιού, της μουσικής, της ποίησης, του χορού, της δραματικής ποίησης, και όλων των καλών τεχνών· τα ονόματα των εννέα Μουσών ήταν Κλειώ, Ευτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ερατώ, Πολύμνια ή Πολυύμνια, Ουρανία και Καλλιόπη, σε Ησίοδ. **II.** *μούσα*, ως προσηγορικό, μουσική, τραγούδι, σε Πίνδ., Τραγ.· επίσης, ευγλωττία, σε Ευρ.· στον πληθ., τέχνες, μάθηση, γνώσεις, σε Αριστοφ., Πλάτ.

Μουσ-αγέτης, -ου, **ός**, Δωρ. αντί *Μουσ-ηγέτης*, ο αρχηγός των Μουσών, Λατ. *Musagetes*, λέγεται για τον Απόλλωνα, σε Πλάτ.

Μουσειόν, **τό** (**Μούσα**), **1.** ναός, τέμενος των Μουσών, έδρα ή φωλιά των Μουσών, σε Αισχίν. **2.** γενικά, σχολή τεχνών και γραμμάτων, στον ίδ.· μεταφ., *μουσειά θρηνήμασι ξυνωδά*, χοροί (χορωδίες) που συνηχούν αρμονικά σε θρηνητικά τραγούδια, ελεγείες, σε Ευρ.· *χελιδόνων μουσειά*, χορωδίες χελιδονιών (που το κελάηδημά τους ήταν ένα είδος παρωδίας των βαρβαρικών γλωσσών), σε Αριστοφ.

Μούσειος, -ον (**Μούσα**), Αιολ. **Μοισαῖος**, -α, -ον, **I.** αυτός που αναφέρεται ή ανήκει στις Μούσες, σε Ευρ.· *ἄρμα Μοισαῖον*, άρμα, η άμαξα της Ποίησης, σε Πίνδ.· *λίθος Μούσειος*, μνημείο από ή για τα τραγούδια, στον ίδ. **II.** μουσικός, σε Ανθ.

μουσιζέω, Δωρ. **Μουσίσδω** (**μούσα**), μόνο στον ενεστ., τραγουδώ, ψάλλω, σε Θεόκρ. — Μέσ. με Ενεργ. σημασία, σε Ευρ.

μουσική (ενν. τέχνη), **ή, Ι.** κάθε τέχνη της οποίας προστάτιδες ήταν οι Μούσες, ιδίως η μουσική ή η λυρική ποίηση, σε Ηρόδ., Αττ. **II.** γενικά η τέχνη, γράμματα, μάθηση, σε Ηρόδ., Πλάτ.· οι νεαροί Αθηναίοι διδάσκονταν μουσική, γράμματα, γυμναστική, σε Πλάτ., Αριστοφ.

μουσικός, -ή, -όν, Δωρ. **μουσικός, -ά, -όν, Ι.** αυτός που ανήκει ή αναφέρεται στη μουσική τέχνη, μουσικός, σε Αριστοφ., Θουκ. κ.λπ.· *τὰ μουσικά,* η μουσική, σε Ξεν.· βλ. **μουσική**· **II. 1.** λέγεται για πρόσωπα, αυτός που έχει κλίση στη μουσική, επαγγελματίας μουσικός, σε Ξεν., Πλάτ. **2.** γενικά, ακόλουθος, θιασώτης των Μουσών, άνθρωπος των γραμμάτων και της γνώσης, λόγιος, σε Αριστοφ., Πλάτ.· με απαρ., *μουσικώτεροι λέγειν*, πιο προικισμένος στο λόγο, στην ομιλία, σε Ευρ. **III.** επίρρ. -*κῶς*, αρμονικά, ταιριαστά, σε Πλάτ.· υπερθ. *μουσικώτατα*, σε Αριστοφ.

μουσίσδω, Δωρ. αντί *μουσίζω*.

μουσό-δομος, -ον (δέμω), αυτός που οικοδομήθηκε με τραγούδια, λέγεται για τα τείχη των Θηβών, σε Ανθ.

μουσό-ληπτος, -ον, αυτός που εμπνέεται από τις Μούσες, σε Πλούτ.

μουσομᾶνέω, αγαπώ μανιωδώς τις Μούσες, σε Λουκ.

μουσο-μᾶνής, -ές, αφοσιωμένος, αφιερωμένος στις Μούσες, σε Ανθ.

μουσο-μήτωρ, -ορος, ή, η μητέρα των Μουσών και όλων των τεχνών, λέγεται για τη Μνημοσύνη, σε Αισχύλ.

μουσόομαι, Παθ., εκπαιδεύομαι όπως αρμόζει σε φίλο των Μουσών, λαμβάνω εκπαίδευση ή παιδεία, εκπαιδεύομαι στα γράμματα, σε Αριστοφ., Περικλ.

μουσοποιέω, γράφω ποίηση, τραγουδώ, μελοποιώ, *τινά,* σε Αριστοφ.

μουσο-ποιός, -όν (ποιέω),· Ι. αυτός που δημιουργεί, γράφει ποίηση, ποιητής, ποιήτρια, σε Ηρόδ. **II.** τραγουδώ ή παίζω μουσική, σε Ευρ.

μουσο-πόλος, -ον (πολέω),· Ι. υπηρέτης των Μουσών· *μουσόπολος στοναχά,* μελωδικότατος θρήνος, σε Ευρ. **II.** ως ουσ., βάρδος, ραψωδός, ποιητής, στον ίδ.

μουσο-πρόσωπος, -ον, αυτός που έχει μουσική όψη, που μοιάζει με μουσικό, σε Ανθ.

μουσουργία, ή, η τέχνη του τραγουδιού, η συγγραφή της ποίησης, σε Λουκ.

μουσ-ουργός, -όν (*ἔργω), αυτός που καλλιεργεί τη μουσική τέχνη· ως ουσ., νεαρή τραγουδίστρια, σε Ξεν.

μουσο-φιλής, -ές (φιλέω), αυτός που αγαπά τις Μούσες, εραστής των Μουσών, σε Ανθ.

μουσο-χάρης, -ές, αυτός που ευχαρισιέται με τις τέχνες που προστατεύουν οι Μούσες, σε Ανθ.

μουσώω, βλ. **μουσόομαι.**

μοχθέω (μόχθος), μέλ. -ήσω, 1. καταπονούμαι από τον μόχθο, πονώ από την ταλαιπωρία, σε Ομήρ. Ιλ., Σοφ.· δουλεύω σκληρά, κοπιάζω, σε Ευρ. κ.λπ.· με σύστ. αιτ., *μοχθῶ μόχθους, πόνους,* περνώ δυσκολίες ή εκτελώ κοπιαστικά έργα, σε Ευρ.· *μοχθῶ μαθήματα,* κοπιάζω για τη μόρφωσή μου, στον ίδ. **2.** με αιτ. αντ., *τέκνα ἀμόχθησα,* τα παιδιά μου, για τα οποία κοπίασα, στον ίδ.· *μοχθῶ τινὰ θεραπεύμασιν = θεραπεύειν,* σε Ευρ.· πρβλ. **μόγθος.**

μόχθημα, -ατος, τό, πάντοτε στον πληθ., κόποι, δυσκολίες, στους Τραγ.

μοχθηρία, ή, Ι. κακή σωματική κατάσταση, κακουχία, σε Πλάτ. **II.** με ηθική έννοια, κακία, πονηρία, εξαχρείωση, σε Αριστοφ., Πλάτ.· *τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας,* ο επικεφαλής του συρφετού των πανούργων εκεί κάτω (στον Άδη), σε Αριστοφ.

μοχθηρός, -ά, -όν (μοχθέω), κλητ. *μόχθηρε (όχι μοχθηρέ)*· **I. 1.** αυτός που υποφέρει από μία δυσκολία, που πονάει από την ταλαιπωρία, δύστυχος, ταλαιπώρος, σε Αισχύλ., Αριστοφ. κ.λπ.· *μοχθηρά τλήναι*, υποφέρω δυστυχίες, σε Αισχύλ. **2.** αυτός που βρίσκεται σε κακή κατάσταση, σε ελεεινά χάλια, μηδαμινός, σε Αριστοφ., Πλάτ. κ.λπ.· επίρρ., *μοχθηρώς διακειῖσθαι*, βρίσκομαι σε ελεεινή κατάσταση, σε Πλάτ.· ομοίως στον συγκρ., *μοχθηροτέρως ἔχειν*, στον ίδ.· *-ότερον*, σε Ξεν. — υπερθ. *-ότατα*, σε Πλάτ. **II.** με ηθική έννοια, πονηρός, αγύρτης, πανούργος, Λατ. *pravus*, σε Θουκ., Αριστοφ. κ.λπ. **μοχθητέον**, ρημ. επίθ. του *μοχθέω*, κάποιος πρέπει να μοχθήσει, να καταβάλει κόπο, σε Ευρ.

μοχθίζω, = *μοχθέω*, υποφέρω, *ἔλκει μοχθίζοντα ὕδρου*, υποφέρει από τσίμπημα νερόφιδου, σε Ομήρ. Ιλ.· *μοχθίζω δαίμονι φαύλω*, σε Θεογν.

μόχθος, ὁ, = *μόγος*, κόπος, σκληρή δουλειά, δυσκολία, ταλαιπωρία, μεπιάς, σε Ησίοδ., Τραγ.· στον πληθ., ταλαιπωρίες, βάσανα, δυσκολίες, στους Τραγ.· *τέκνων*, λέγεται για χάρη των παιδιών, σε Ευρ.· τα *μόχθος* και *πόνος* χρησιμ. από κοινού με την έννοια της δυσκολίας, της ταλαιπωρίας· αυτή όμως η σημασία ανήκει κανονικά στο *μόχθος*, ενώ το *πόνος* σημαίνει κανονικά εργασία, Λατ. *labor* (από το *πένομαι*, *πένης*, το ριζικό του φτωχού ανθρώπου).

μοχλευτής, -οῦ, ὁ, αυτός που ανυψώνει κάτι με το εργαλείο του μοχλού, *γῆς καὶ θαλάσσης μοχλευτής*, αυτός που κάνει τη γη και τη θάλασσα να ανυψώνονται, σε Αριστοφ.· *καινῶν ἐπῶνμοχλευτής*, αυτός που ανακινεί, που εμφανίζει νέες λέξεις, στον ίδ.

μοχλεύω (μοχλός), μέλ. *-σω*, ανασηκώνω, ανυψώνω κάτι με τη βοήθεια μοχλού, σε Ηρόδ., Ευρ.

μοχλέω, Ιων. αντί του προηγ., *στήλας ἐμόχλεον*, προσπαθούσαν να τις ανυψώσουν με μοχλούς, σε Ομήρ. Ιλ.

μοχλίον, τό, υποκορ. του *μοχλός*, σε Λουκ.

μοχλός, ὁ, I. ράβδος που χρησιμοποιείται ως μοχλός (εργαλείο ανύψωσης), λοστάρι, λοστός, Λατ. *vectis*· χρησιμ. για μετακίνηση πλοίων, σε Ομήρ. Οδ.· χρησιμ. για να παραβιάζουμε πόρτες και εξώθυρες, σε Ευρ. **II.** το αιχμηρό και πυρωμένο ξύλο που ο Οδυσσεάς έμπηξε στο μάτι του Κύκλωπα, σε Ομήρ. Οδ. **III.** ξύλινη ράβδος που τοποθετείται κατά πλάτος των θυρόφυλλων από μέσα, και το ασφαλίζει η *βάλανος*, σε Αισχύλ., Θουκ.

μῦ ἢ μῦ, μουρμουριστός ήχος που παράγεται από τα χείλη, *μῦλαεῖν*, μουρμουρίζω, σε Ιπών.· μιμούμαι τον ήχο του κλάματος που συνοδεύεται από λυγμούς, *μῦ μῦ, μῦ μῦ*, ή, καλύτερα, *μυμῦ, μυμῦ*, σε Αριστοφ.

μυ-άγρα, ἢ (μῦς), ποντικοπαγίδα, σε Ανθ.

μῦ-γάλη, ἢ (μῦς, γαλή), αρουραίος, ποντικός των αγρών, Λατ. *mus araneus*, σε Ηρόδ.

μυγμός, -οῦ, ὁ (μύζω), μούγκρισμα, μουρμουρητό, σε Αισχύλ.

μυδάλεος[ῦ], -α, -ον, υγρός, αυτός που στάζει, σε Ομήρ. Ιλ., Ησίοδ., Σοφ.

μυδάλοις, -εσσα, -εν, = *μυδαλέος*, σε Ανθ.

μυδάω (μύδος), μέλ. *-ήσω*, είμαι μούσκεμα από την υγρασία, είμαι γλοιώδης από τη σήψη, λέγεται για πτώμα, σε Σοφ.· *μυδῶσα κηκίς*, γλοιώδης υγρασία, μούχλα, στον ίδ.· *μυδῶσαι σταγόνες*, σταγόνες που κυλούν, στον ίδ.

μύδος[ῦ], ὁ, υγρασία, γλίτσα, σήψη.

μυδρο-κτύπέω, μέλ. *-ήσω*, σφυρηλατώ πυρακτωμένο σίδηρο, σε Αισχύλ.

μυδρο-κτύπος, σφυρηλάτηση πυρακτωμένου σιδήρου, *μυδροκτύπος μίμημα*, ο τρόπος του σιδηρουργού που σφυρηλατεί το σίδηρο, σε Ευρ.

μύδρος, ό, μάζα από πυρακτωμένο μέταλλο, σε Ηρόδ.: *μύδρους αΐρειν χεροϊν*, κρατούν πυρακτωμένο σίδηρο στα δυό τους χέρια, ως βασανιστική δοκιμασία, σε Σοφ.

μυέλινος, -η, -ον, αυτός που αποτελείται από μυελό· το επόμ., σε Ανθ.

μυελόεις, -εσσα, -εν, γεμάτος από μυελό, σε Ομήρ. Οδ.

μυελός[ϋ], ό, μυελός, μεδούλι, Λατ. medulla, σε Ομήρ. Ιλ., Όμηρ. κ.λπ.: εγκέφαλος, σε Σοφ.: μεταφ., λέγεται για δυναμωτικό φαγητό, *οΐνον και ἄλφιτα, μυελόν άνδρών*, σε Ομήρ. Οδ.: *πρός ἄκρον μυελόν ψυχῆς*, το μεδούλι του εσώτατου μέρους, σε Ευρ.: *Τρινακρίας μυελός*, λέγεται για τις Συρακούσες, σε Θεόκρ.

μυέω (μύω), μέλ. -ήσω, αόρ. α΄ έμύησα — Παθ. παρακ. *μεμύημαι*, αόρ. α΄ *έμυήθην*· **I.** εισάγω στα μυστήρια, *μυῆσαι*, σε Δημ. — στην Παθ., εισάγομαι στα μυστήρια, κατηχούμαι, σε Ηρόδ., Αριστοφ.: *οί μεμνημένοι*, αυτοί που έχουν εισαχθεί στα μυστήρια, οι μνημένοι, σε Αριστοφ.: με σύστ. αντ., εισάγομαι σε κάτι, *τὰ Καβείρων ὄργια μεμύηται*, στα μυστήρια των Καβείρων, σε Ηρόδ.: *τὰ μεγάλα (ενν. μυστήρια) μεμύησαι*, σε Πλάτ. **II.** γενικά, διδάσκω, καθοδηγώ, με απαρ. *έμυήσάς τινα ιδεΐν*, σε Ανθ.

μύζω (μύ, μῦ), μέλ. μύζω, αόρ. α΄ έμυζα· **I.** μουρμουρίζω με κλειστά χείλη, υποτονθορίζω, βαριαναστενάζω, σε Αισχύλ.: *οΐκτισμὸν μύζω*, βγάζω βαρύ αναστεναγμό από λύπη, στον ίδ. **II.** πίνω με κλειστά χείλη, θηλάζω, σε Ξεν.

μῦθεομαι (μῦθος)· Επικ. β΄ ενικ. *μυθεΐαι* (αντί *μυθέεαι*) και *μύθειαι*· Ιων. γ΄ πληθ. παρατ. *μυθέσκοντο*, μέλ. *μυθήσομαι*· Επικ. γ΄ ενικ. αορ. α΄ *μυθήσατο*· **I.** αποθ., λέω, μιλώ, αμτβ., σε Ομήρ. Ιλ.: με αιτ. και απαρ., λέω ότι, στον ίδ.: με απαρ. μόνο, διατάζω, σε Αισχύλ.: με αιτ., εξιστορώ, ανακεφαλαιώνω, σε Όμηρ.: επίσης, μιλώ για κάτι, σε Ομήρ. Ιλ.: με σύστ. αντ., λέω, μιλώ, εκφέρω, σε Όμηρ.: *πόλινμυθοῦμαι πολύχρυσον*, μιλώ για την πόλη την τόσο πλούσια σε χρυσάφι, σε Ομήρ. Ιλ. **II.** μιλώ με τον εαυτό μου, εξετάζω, σκέφτομαι, σε Όμηρ.

μῦθευμα, -ατος, τό, ιστορία που έχει ειπωθεί, παραμύθι, σε Αριστ., Πλούτ.

μῦθεύω, μεταγεν. τύπος του *μυθεομαι*, σε Ευρ. — Παθ., είμαι ειπωμένος, γίνεται λόγος για μένα, στον ίδ.: *ώς μεμύθευται βροτοΐς*, όπως αναφέρεται από τους θνητούς, στον ίδ.

μυθέω, βλ. μυθέομαι.

μῦθιάζομαι (μῦθος II), αποθ., αφηγούμαι μύθους, σε Βάβρ.

μυθ-ίαμβοι, οί, συλλογή μύθων, αφηγήσεων, όπως εκείνες του Βάβρ.

μῦθιδιον, τό, υποκορ. του *μῦθος*, σε Λουκ.

μῦθίζω, μεταγεν. τύπος αντί *μυθεομαι*, Δωρ. **μυθίσδω**, σε Θεόκρ.

μῦθικός, -ή, -όν, μυθικός, θρυλικός, σε Πλάτ.

μυθίσδω, Δωρ. αντί *μυθίζω*.

μῦθογραφέω, μέλ. -ήσω, γράφω μυθικές διηγήσεις, σε Στράβ.

μῦθογραφία, ή, συγγραφή μυθικών αφηγημάτων, σε Στράβ.

μῦθο-γράφος[ἄ], ό (γράφω), συγγραφέας μυθικών αφηγήσεων, σε Πολύβ., Πλούτ.

μῦθο-λογεύω, μόνο σε ενεστ., αφηγούμαι λεπτομερώς, λέξη προς λέξη, σε Ομήρ. Οδ.

μῦθολογέω (μυθολόγος), μέλ. -ήσω, I. 1. αφηγούμαι μυθικές ιστορίες ή θρύλους, σε Πλάτ., Ξεν. **2.** με αιτ., αφηγούμαι κάτι σα να επρόκειτο για θρύλο ή μυθική ιστορία, σε Πλάτ. — Παθ., *οΐαι μυθολογοῦνται παλαιαί γενέσθαι φύσεις*, έτσι όπως θρυλείται ότι έχουν υπάρξει στον ίδ.: απρός., *μυθολογείται*, ο θρύλος αναφέρει, σε Αριστ. **II.** επινοώ αφήγηση σα να ήταν μυθική ιστορία,

μυθολογῶ πολιτείαν, πλάθω μία φανταστική πολιτειακή δομή, σε Πλάτ. **III**. αφηγούμαι ιστορίες, συνομιλώ, Λατ. *confabulari*, στον ίδ.

μυθολόγημα, -ατος, τό, μυθικό αφήγημα, σε Πλάτ., Πλούτ.

μυθολογητέον, ρημ. επίθ. του *μυθολογέω*, σε Πλάτ.

μυθολογία, ή, 1. αφήγηση μυθικών παραδόσεων, θρυλικές παραδόσεις, μυθολογία, σε Πλάτ. **2.** θρύλος, αφήγηση, ιστορία, στον ίδ.

μυθολογικός, -ή, -όν, επιδέξιος στην αφήγηση θρυλικών παραδόσεων, σε Πλάτ.

μυθο-λόγος, ό (λέγω), αφηγητής θρυλικών ιστοριών, αφηγητής με τη γενική έννοια του όρου, σε Πλάτ.

μυθόομαι, = *μυθέομαι I*, σε Αισχύλ.

μυθο-ποιός, -όν (ποιέω), αυτός που πλάθει μυθικά αφηγήματα, σε Πλάτ.

μῦθος, ό, I. 1. οτιδήποτε μεταφέρεται με τις λέξεις ή δια στόματος, λόγος, ομιλία, σε αντίθ. προς το *ἔργον*, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** ομιλία, αγόρευση σε δημόσια συνέλευση, σε Ομήρ. Οδ., Αριστοφ. **3.** ομιλία, συνομιλία, κυρίως στον πληθ., σε Ομήρ. Οδ. **4.** συμβουλή, άποψη, διαταγή, προσταγή, επίσης υπόσχεση, σε Ομήρ. Ιλ. **5.** το θέμα της ομιλίας, το θέμα ή το ζήτημα καθ' εαυτό, σε Ομήρ. Οδ., Ευρ. **6.** απόφαση, επιδίωξη, σκοπός, σχέδιο, σε Όμηρ. **7.** ρητό, απόφθεγμα, παροιμία, σε Αισχύλ. **8.** η ομιλία των ανθρώπων, φήμη, διάδοση, σε Σοφ., Ευρ. **II.** αφήγημα, ιστορία, διήγηση, σε Όμηρ.· *μῦθος παιδός*, από ή γι' αυτόν, σε Ομήρ. Οδ.· μετά τον Όμηρ., το *μῦθος*, όπως το Λατ. *fabula*, σημαίνει, αφήγημα, θρύλος, μύθος, σε αντίθ. προς το *λόγος*, η (εξακριβωμένη) αφήγηση του ιστορικού, σε Ηρόδ., Πλάτ. κ.λπ.· μύθος, όπως εκείνοι του Αισώπου, σε Πλάτ.

μυθ-ώδης, -ες (εἶδος), θρυλικός, μυθικός, σε Πλάτ.· *τὸ μυθῶδες*, το πεδίο του μύθου, σε Θεοκ.· *τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν*, το μέρος από αυτά, που είναι σα να μην ανήκει στον μύθο, στον ίδ.

μυῖα, ή, μύγα, Λατ. *musca*, σε Ομήρ. Ιλ.· παροιμ., *μυῖης θάρσος*, λόγω της υπερβολικής θρασύτητάς της, στο ίδ.

μυιο-σόβη, ή (σοβέω), μυγοσκοτώστρα, αντικείμενο που αποδιώχνει τις μύγες, λέγεται για μακρύ μούσι, σε Ανθ.

μυκάομαι, μέλ. -ήσομαι, αόρ. *α' ἐμυκησάμην*· σ' αυτό ανήκουν τα Επικ.

Ενεργ. αόρ. *β' ἔμυκον*, παρακ. *μέμυκα*, υπερσ. *ἐμεμύκειν* ή *μεμύκειν*, Λατ. *muگیرe*, **1.** παράγω βαθύ ήχο (λέγεται για το κοπάδι), μουγκανίζω, μουγκρίζω, λέγεται για βόδια, σε Ομήρ. Ιλ.· χρησιμ. για τα μοσχάρια, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για τον Ηρακλή στην επιθανάτια αγωνία του, σε Ευρ. κ.λπ. **2.** χρησιμ. για πράγματα, όπως για βαριές πύλες, παράγω τριγμούς, τρίζω, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για ασπίδα, παράγω κρότο, στο ίδ.· χρησιμοποιείται για κρέας που ψήνεται, σφυρίζει, τσιτσιρίζει στη σούβλα, σε Ομήρ. Οδ.· λέγεται για κεραυνό, σε Αριστοφ. (ηχομιμ. λέξη, πρβλ. [βληγάομαι](#), [μυκάομαι](#), [βρυγάομαι](#), [βρωμάομαι](#)).

μυκηθμός, ό, μούγκρισμα, μουγκανητό, λέγεται για βόδια, σε Όμηρ.

μύκημα[ῶ], τό, μούγκρισμα, μουγκανητό, μουγκρητό, λέγεται για βόδια, σε Ευρ.· λέγεται για θηλυκό λιοντάρι, σε Θεόκρ.· το μουγκρητό του κεραυνού, σε Αισχύλ.

Μυκήνη, ή και Μυκήναι, αί, Μυκήνη, Μυκήνες, αρχαία Πελασγική ή Αχαική πόλη, πάνω από την οποία βρισκόταν το Δωρικό Άργος, σε Όμηρ. κ.λπ.· επίθ. **Μυκηναῖος, -α, -ον**, ο προερχόμενος ή καταγόμενος από τις Μυκήνες, στον ίδ.· θηλ. **Μυκηνίς, -ίδος**, σε Ευρ.· επίρρ. *Μυκήνηθεν*, από τις Μυκήνες, σε Ομήρ. Ιλ.

μύκης, [ϋ], **-ητος, ό, I.** μανιτάρι, Λατ. fungus. **II. 1.** οποιοδήποτε αντικείμενο έχει σχήμα του μανιταριού. **2.** γάντζος ή κουμπί στην άκρη της θήκης του σπαθιού. **3.** το κομμένο τμήμα από φυτίλι λυχναριού, που θεωρείτο ότι προμήνυε βροχή, σε Αριστοφ.

μυκητής, -οϋ, Δωρ. μυκᾶτάς, -ᾱ, ό, (μυκάομαι), αυτός που μουγκρίζει, λέγεται για βόδια, σε Θεόκρ.

μυκήτινος, -η, -ον (μύκης), παρασκευασμένος από μανιτάρια, σε Λουκ.

μύκον[ϋ], Επικ. αόρ. β΄ του *μυκάομαι*.

Μύκονος[ϋ], ή, ένα από τα νησιά των Κυκλάδων, σε Ηρόδ.

μυκτήρ, -ῆρος, ό (μύσσομαι),· **1.** μύτη, ρουθούνι, σε Αριστοφ.· στον πληθ., ρουθούνια, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **2.** από τη χρήση της μύτης για να εκφραστεί χλευασμός, σε Ανθ.

μυκτηρίζω, χλευάζω στρέφοντας τα ρουθούνια της μύτης μου, σαρκάζω — Παθ., είμαι αντικείμενο εμπαιγμού, με χλευάζουν, σε Κ.Δ.

μυκτηρόθεν, επίρρ., από τη μύτη, από τα ρουθούνια, σε Ανθ.

μυκτηρό-κομπος, -ον, αυτός που ηχεί μέσα από τα ρουθούνια, σε Αισχύλ.

μύλαϊος, -ον (μύλη), αυτός που ανήκει ή εργάζεται σε μύλο, σε Ανθ.

μύλαξι[ϋ], -ᾱκος, ό (μύλη), Επικ. δοτ. πληθ. *μυλάκεσσι*, μυλόπετρα, μεγάλη στρογγυλή πέτρα, σε Ομήρ. Ιλ.

μύλ-εργάτης, -ου, ό, μυλωνάς, σε Ανθ.

μύλη[ϋ], ή, Λατ. mola· I. μύλος, χειρόμυλος, που τον περιέστρεφαν γυναίκες, σε Ομήρ. Οδ. **II.** η κάτω, η χαμηλή μυλόπετρα, σε Αριστοφ.· η από πάνω ονομαζόταν ὄνος, στον ίδ.

μύλη-φάτος, -ον (πέφαμαι), Παθ. παρακ. του *φένω), αλεσμένος σε μύλο, σε Ομήρ. Οδ.

μύλιας, -ου, 1. αρσ. επίθ., αυτός που ανήκει ή προορίζεται για μύλο, *λίθος μυλίας*, μυλόπετρα, σε Πλάτ. **2.** βράχος από τον οποίο κατασκευάζονται οι μυλόπετρες, σε Στράβ.

μύλιάω (μύλη), τρίζω τα δόντια μου, σε Ησίοδ., στην Επικ. *μχ. μυλιόωντες*.

μύλικός, -ή, -όν (μύλη), αυτός που ανήκει ή ταιριάζει σε μύλο, *λίθος*, σε Κ.Δ.

μύλο-ειδής, -ές (εἶδος), αυτός που έχει μορφή μυλόπετρας, Λατ. molaris, σε Ομήρ. Ιλ.

μύλος[ϋ] (μύλη), μυλόπετρα, σε Στράβ.

μύλωθρός, ό (μύλη), μυλωνάς που διατηρεί σκλάβους για να δουλεύουν τον μύλο του, σε Δημ.

μύλων, -ώνος, ό (μύλη), το οίκημα που στεγάζει τον μύλο, σε Θουκ.· *εἰς μύλωνα καταβαλεῖν*, Λατ. detrudere in pistrinum, καταδικάζω (έναν σκλάβο) να δουλεύει στον μύλο, σε Ευρ.

μύνη, ή (ἄ-μύνω), πρόφαση, προσποίηση, σε Ομήρ. Οδ.

μύξᾱ, ή (μύσσομαι), μύξα, το γλοιώδες υγρό που βγαίνει από τα ρουθούνια της μύτης, Λατ. pituita, σε Ησίοδ. κ.λπ.

μυξωτήρες, οί, τα ρουθούνια, Λατ. nares, σε Ηρόδ.

μυο-θηρέω (θηράω), πιάνω, συλλαμβάνω ποντίκια, σε Στράβ.

μυο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που φονεύει ποντίκια, σε Βατραχομ.

μυο-μάχια, ή (μάχη), μάχη μεταξύ ποντικιών, σε Πλούτ.

μυοπάρων, -ωνος, ό, ελαφρό σκάφος, που κατά κανόνα το χρησιμοποιούσαν οι πειρατές, σε Πλούτ. (ἄγν. προέλ.).

μύ-ουρος, -ον (οὐρά), αυτός που έχει ουρά όπως του ποντικιού· κολοβός, σε Αριστ.

μύραινα[ῦ], ἡ, Λατ. *muraena*, θαλάσσιο χέλι, σμέρνα, σε Αριστοφ.· θαλάσσιο ερπετό, σε Αισχύλ.

μῦρεψέω, μέλ. -*ήσω*, παρασκευάζω μύρα, αρώματα, σε Αίσωπ.

μῦρ-εψός, ὁ (μύρον, ἔψω), αυτός που παρασκευάζει μύρα, αρώματα, αρωματοποιός.

μῦριάκις[ᾶ] (μυρίος), επίρρ., δέκα χιλιάδες φορές, σε Αριστοφ.

μῦρι-άμφορος, -ον (ἄμφορεύς), αυτός που χωράει 10.000 μεζούρες (αμφορείς)· μεταφ., αυτός που έχει τεράστιο μέγεθος, σε Αριστοφ.

μῦρι-ανδρος, -ον (ἄνῆρ), λέγεται για πόλη, αυτή που χωράει 10.000 κατοίκους, σε Αριστ.

μῦρι-άρχης, -ου, ὁ, αρχηγός 10.000 ανδρών, σε Ηρόδ.· ομοίως, *μῦρι-αρχος, -ου, ὁ*, σε Ξεν.

μῦριάς, -άδος, ἡ, I. ο αριθμός των 10.000, μυριάδα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· αόριστα, για αναρίθμητα νούμερα, ποσά, σε Ευρ.· όταν τα *μυριάς, μυριάδες* χρησιμ. απολ. για δήλωση χρηματικού ποσού, το *δραχμῶν* πρέπει να υπονοείται, σε Αριστοφ.· όταν λέγεται για σιτηρά, πρέπει να εννοείται το *μεδίμων*. **II.** επίθ., ο αποτελούμενος από 10.000, σε Αισχύλ., Ευρ.

μῦρι-ετής, -ές (ἔτος), αυτός που είναι 10.000 ετών, που είναι αναρίθμητων ετών, σε Αισχύλ.

μῦρίζω, αλείφω με αλοιφή ή μύρο, μυρώνω, σε Αριστοφ. — Παθ., *μεμυρισμένοι τὸ σῶμα*, αυτοί που έχουν το σώμα τους αλειμμένο με μύρο, σε Ηρόδ.

μῦρίκη[ῖ], ἡ, Λατ. *myrica*, θάμνος που κυρίως ευδοκίμει σε βαλτώδες έδαφος και κοντά στη θάλασσα, αρμυρίκι, σε Ομήρ. Ιλ.

μῦρῖκῖνοςθάμνος, ὁ, θάμνος με το όνομα αρμυρίκι, σε Ανθ.

μῦρῖκῖνοςῶζος[ρῖ], ὁ, κλαδί από το το θαμνώδες φυτό αρμυρίκι, σε Ομήρ. Ιλ.

μῦριό-βοιος, -ον (βοῦς), αυτός που έχει δέκα χιλιάδες βόδια, σε Ανθ.

μῦρι-όδους, -όδοντος, ὁ, ἡ, αυτός που έχει αμέτρητα δόντια, σε Ανθ.

μῦριό-καρπος, -ον, αυτός που έχει αναρίθμητους καρπούς, σε Σοφ.

μῦριό-κρᾶνος, -ον, αυτός που έχει πολλά κεφάλια, πολυκέφαλος, σε Ευρ.

μῦριό-λεκτος, -ον, αυτός που έχει ειπωθεί δέκα χιλιάδες φορές, σε Ξεν.

μῦριό-μορφος, -ον (μορφή), αυτός που έχει αναρίθμητες μορφές (λέγεται για τον Απόλλωνα), σε Ανθ.

μῦριό-μοχθος, -ον, αυτός που έχει καταβάλει αναρίθμητο μόχθο, σε Ανθ.

μῦριό-ναυς, -αυς, ὁ, ἡ, αυτός που έχει αμέτρητα πλοία, σε Ανθ.

μῦριό-νεκρος, -ον (λέγεται για μάχη), τόπος όπου σκοτώθηκαν δέκα χιλιάδες άνδρες, σε Πλούτ.

μῦριόνταρχος, ὁ, = *μυρίαρχος*, σε Αισχύλ.

μῦριο-πλάσιος, [ᾶ], -ον, τόσοσ, όσο δέκα χιλιάδες φορές, με γεν., σε Ξεν., Αριστ.

μυριο-πληθής, -ές (πλήθος), άπειρος ως προς τον αριθμό, σε Ευρ.

μῦριος[ῖ], -α, -ον, I. 1. αναρίθμητος, αμέτρητος, άπειρος, κανονικά ως προς τον αριθμό και συνήθως στον πληθ., σε Όμηρ.· στον ενικ. με περιληπτικά ονόματα, *μυρίον χέραδος*, σε Ομήρ. Ιλ.· *χαλκός*, σε Πίνδ. **2.** λέγεται για μέγεθος, αμέτρητος, άπεραντος, άπειρος, *πένθος, ἄχος*, σε Ομήρ. Ιλ.· *μύριος κέλευθος*, ατέλειωτο ταξίδι, σε Πίνδ.· *μύριος χρόνος*, στον ιδ.· *μυρή ὄψις*, όλα τα είδη των θεαμάτων, σε Ηρόδ. κ.λπ. **3.** το ουδ. στον πληθ. *μυρία* ως επίρρ., πολύ, απεριόριστα, ακατάπαυστα, *κλαίειν*, σε Ανθ. **4.** η δοτ. ως επίρρ., *μυρίω σοφότερος*, απείρως σοφότερος, σε Ευρ.· *μυρίω βέλτιον, μυρίω κάλλιον*, σε Πλάτ. **II.** ως αριθμητικό επίθ. στον πληθ. *μύριοι, -αι, -α*, δέκα χιλιάδες, ο

μεγαλύτερος αριθμός που εκφραζόταν μονολεκτικά στην Αρχ. Ελληνική, σε Ησίοδ. κ.λπ. στον ενικ., με περιληπτικά ονόματα, *ἵππος μυρία*, 10.000 ιππείς σε Ηρόδ.· *ἄσπις μυρία*, σε Ξεν.

μῦριοστός, -ή, -όν, ο δεκάκις χιλιοστός, σε Αριστοφ.· *μῦριοστών ἔτος*, 10.000 χρόνια από τότε, σε Πλάτ.

μῦριοστός, -ύος, ἦ, στρατιωτικό σώμα αποτελούμενο από δέκα χιλιάδες άνδρες, σε Ξεν.

μῦριο-τευχής, -ές (τεῦχος), αυτός που βρίσκεται μαζί με δέκα χιλιάδες οπλισμένους άνδρες, σε Ευρ.

μῦριο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει φορτίο 10.000 μέτρων, λέγεται για να δηλώσει εμπορικό πλοίο μεγάλης χωρητικότητας, σε Θουκ.

μῦριό-φορτος, -ον, το προηγ., σε Ανθ.

μῦριό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που ηχεί με δέκα χιλιάδες φωνές, μυριόστομος, σε Ανθ.

μῦρι-πνοος, -ον, συνηρ. **-πνοος, -ουν**, = *μυρόπνοος*, σε Ανθ.

μῦρι-ωπός, -όν (ὤψ), αυτός που έχει αναρίθμητα μάτια (για τον Άργο), σε Αισχύλ.

μῦρμηξ, -ηκος, ό, Λατ. *formica*· **I.** το μερμήγκι, σε Ησίοδ. κ.λπ. **II.** αρπακτικό ζώο της Ινδίας, σε Ηρόδ.

Μυρμίδόνες, οί, οι Μυρμιδόνες, πολεμοχαρές φύλο της Θεσσαλίας, υπήκοοι του Αχιλλέα, σε Όμηρ.

μῦροις, -εσσα, -εν, μυρωμένους, σε Ανθ.

μῦρον[ῦ], τό, 1. γλυκός χυμός που εξάγεται από φυτά, γλυκό εκχύλισμα, μύρο, βάλσαμο, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** τόπος όπου πωλούνταν μύρα, αγορά αρωμάτων, σε Αριστοφ.

μυρό-πνοος, -ον, συνηρ. **-πνοος, -ουν**, αυτός που αποπνέει γλυκά μύρα, ευωδιαστός, σε Ανθ.

μῦρο-πώλης, -ου, ό (πωλέω), αυτός που εμπορεύεται μύρα ή αρωματικά έλαια, αρωματοπώλης, σε Ξεν.

μῦρο-πώλιον, τό, κατάστημα αρωματοπώλη, σε Δημ.

μῦρο-φεγγής, -ές (φέγγος), αυτός που λάμπει από την επάλειψη με μύρο, σε Ανθ.

μῦρό-χριστος, -ον, αλειμμένος με μύρο, σε Ευρ.

μῦρό-χροος, -ον (χρόα), αυτός που το δέρμα του είναι αλειμμένο με μύρο, σε Ανθ.

μῦρρα, ἦ, Αιολ. αντί *σῦρρα*.

μυρρίνη, Αττ. αντί *μυρσίνη*.

μυρρίνών, -ῶνος, ό, Αττ. αντί *μυρσινών*.

μυρσίνη[ῖ], μεταγεν. Αττ. **μυρρίνη, ἦ, I.** = *μύρτος*, σε Πίνδ., Ευρ. **II.** κλαδί ή στεφάνι από μυρτιά, σε Ηρόδ., Αριστοφ.

μυρσίνο-ειδής, -ές (εἶδος), αυτός που μοιάζει με μυρτιά, σε Όμηρ. Ὑμν.

μυρσινών, Αττ. μυρρινών, -ῶνος, ό, άλσος από μυρτιές, Λατ. *myrtetum*, σε Αριστοφ.

μῦρτον, -ου, τό, ο καρπός της μυρτιάς, Λατ. *myrtum*, σε Αριστοφ.

μῦρτος, ἦ, I. το δενδρύλλιο μυρτιά, Λατ. *myrtus*, σε Σιμων. κ.λπ. **II.** κλαδί ή στεφάνι από μυρτιά, σε Πίνδ., Αριστοφ.

μῦρω[ῦ], Επικ. ρήμα, μόνο σε ενεστ. και παρατ., **I.** κυλώ, ρέω, σταλάζω, *δάκρυσι μῦρον* (Επικ. παρατ.) ξεσπούσαν και έρρεαν τα δάκρυα, σε Ησίοδ. **II.** **1.** Μέσ., *μύρομαι*, χύνω δάκρυα, μου τρέχουν τα δάκρυα, κλαίω, σε Όμηρ., Ησίοδ.· **2.** με αιτ., θρηνώ κάποιον, οδύρομαι, σε Βίωνα, Μόσχ.

μῦς, ὁ, γεν. *μυός*, αιτ. *μῦν*, κλητ. *μῦ*· Λατ. *mus*, **I**. ποντικός, σε Βατραχομ.· *μῦς ἀρουραῖος*, ποντικός των αγρών (αρουραῖος), το είδος των hamster, σε Ηρόδ.· *μῦς πίσσας γεύεται*, παροιμ. λέγεται για κάποιον που μπαίνει σε πειρασμό να φάει κάτι και βρίσκεται πιασμένος, σε Θεόκρ. **II**. μυς του σώματος, Λατ. *musculus*, στον ίδ.

μῦσᾶρός, -ά, -όν (μύσος)· **1**. ρυπαρός, ακάθαρτος· απ' όπου, αηδιαστικός, σιχαμερός, βδελυρός, σε Ευρ.· *τὸ μυσαρὸν*, βδέλυγμα, σε Ηρόδ. **2**. λέγεται για πρόσωπα, μιαρός, μολυσμένος, σε Ευρ.

μῦσάττομαι (μύσος), μέλ. *μυσαχθήσομαι*, αόρ. *ἀ' ἐμυσάχθην*, αποθ.· αισθάνομαι αποτροπιασμό σε οτιδήποτε αηδιαστικό, μισητό, αποστρέφομαι, σιχαίνομαι, με αιτ., σε Ευρ., Ξεν.

μῦσαχθής, -ές, ποιητ. αντί *μυσαρός*, σε Ανθ.

Μύσιος[ῶ], -α, -ον (Μυσός), προερχόμενος ή καταγόμενος από την Μυσία· *Μύσιον* (ενν. *θρήνημα*) *τό*, θρηνητικό τραγούδι από τη Μυσία, σε Αισχύλ.· πρβλ. [Κίσιος](#).

μύσος[ῶ], τό, ακαθαρσία σώματος ή πνεύματος· μεταφ., βδέλυγμα, μίσημα, Λατ. *riaculum*, στους Τραγ.

Μῦσός, ὁ, κάτοικος της Μυσίας, σε Αισχύλ.· από τον εκθηλυμένο χαρακτήρα τους, το *Μυσῶν λεία* κατέληξε να σημαίνει λεία προορισμένη για όλους, για οτιδήποτε είναι δυνατόν να λαφυραγωγηθεί χωρίς το φόβο της τιμωρίας, σε Δημ.

μυσ-πολέω (μῦς), τρέχω εδώ κι εκεί σαν ποντικός, σε Αριστοφ.

μυστᾶγωγία, ἡ, εισαγωγή στα μυστήρια, σε Πλούτ.

μυστ-ᾶγωγός, ὁ (μύστης, ἄγω), αυτός που εισάγει στα μυστήρια, μυσταγωγός, σε Πλούτ.

μύσταξ, -ᾶκος, ὁ, Δωρ. και Λακων. λέξη, το πάνω χεῖλος, μουστάκι, σε Θεόκρ.· πρβλ. [μᾶσταξ](#).

μυστηρικός, -ή, -όν, αυτός που ανήκει ή προορίζεται για τα μυστήρια, μυστικός, σε Αριστοφ.

μυστήριον, τό (μύστης)· **1**. μυστική ή απόκρυφη διδασκαλία· στον πληθ., *τὰ μυστήρια*, τα μυστήρια των Καβείρων στη Σαμοθράκη, σε Ηρόδ.· της Δήμητρας στην Ελευσίνα, σε Αισχύλ. κ.λπ. **2**. οτιδήποτε μυστικό ή απόκρυφο, σε Πλάτ. **3**. σκεύη που χρησιμοποιούνται σε μυστηριακές τελετές, σε Ευρ., Αριστοφ. **4**. στην Κ.Δ., μυστήριο, θεϊκό μυστήριο, κάτι που υπερβαίνει την ανθρώπινη αντίληψη.

μυστηρίς, -ίδος, ιδίόρρυθμο θηλ. του *μυστηρικός*, σε Ανθ.

μυστηριώτις, -ίδος, ἡ (μυστήριον), αυτή που ανήκει ή αρμόζει στα μυστήρια· *μυστηριώτις σπονδή*, ανακωχή κατά τη διάρκεια των Ελευσινίων μυστηρίων, σε Αισχίν.

μύστης, -ου, ὁ (μυέω)· **1**. αυτός που έχει εισαχθεί στα μυστήρια, σε Ευρ.· **2**. ως επίθ., μυστικός, σε Αριστοφ., σε Ανθ.

μυστικός, -ή, -όν, μυστικός, συνδεδεμένος με τα μυστήρια, *μυστικός Ἴακχος*, το μυστηριακό ἄσμα του Ιάκχου, σε Ηρόδ.· *τὰ μυστικά*, τα μυστήρια, σε Θουκ.· *τὰ χοιρία μυστικά*, στον Αριστοφ., είναι πιθ. ἄθλια, ισχνά γουρούνια, όπως αυτά που *οἱ μύσται* συνήθιζαν να προσφέρουν.

μυστιλάομαι, παρακ. *μεμυστίλημα*, αποθ., βουτώ ψωμί στη σούπα ή στο ζωμό και το τρώω, σε Αριστοφ.· μεταφ., *μυστιλάται τῶν δημοσίων*, τρώει με την κουτάλα το δημόσιο χρήμα, στον ίδ.· *μτχ. παρακ. με Παθ. σημασία*, με αδειάζουν, στον ίδ.

μυστίλη[ι], ἤ, κομμάτι ψωμιού που χρησιμοποιείτο για να τρώγονται μ' αυτό η σούπα ή ο ζωμός, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

μυστί-πόλος, -ον (μύστης, πολέω), αυτός που δίνει επίσημο τόνο στα μυστήρια, που τελεί μυστηριακές τελετουργίες, σε Ανθ.

μύστις, -ιδος, I θηλ. του *μύστης*, ως επίθ., μυστικός, απόκρυφος, σε Ανθ. **II**. μυσταγωγός, σε Ανακρεόντ.

μυστο-δόκος, -ον (μύστης, δέχομαι), αυτός που δέχεται τους μνημένους στα μυστήρια, *δόμος μυστοδόκος*, δηλ. η Ελευσίνα, σε Αριστοφ.

Μυτίληνη, ἤ, Μυτιλήνη, πρωτεύουσα της νήσου Λέσβου, σε Θουκ.

μυττωτεύω, κόβω σε πολύ μικρά κμμάτια, λιανίζω, *τινά*, σε Αριστοφ.

μυττωτός, ό, εύγεστο πιάτο από τυρί, μέλι, σκόρδο, που ήταν ζυμωμένα σ' ένα είδος αλείμματος όπως τη σκορδαλιά, Λατ. *moretum*, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

μυχθίζω (μύζω), χλευάζω, εμπαίζω, σε Θεόκρ.

μυχθισμός, ό, φύσημα της μύτης, αναστεναγμός (μεταφ. χλεύη), σε Ευρ.

μύχιος, -α, -ον (μύχος), εσωτερικός, εσώτατος, αποσυρμένος, αποκλεισμένος, σε Αισχύλ., Λουκ.

μυχμός, ό (μύζω), = *μυγμός*, στεναγμός, αναστεναγμός, σε Ομήρ. Οδ.

μύχθεν (μύχος), επίρρ., από το εσώτατο μέρος του σπιτιού, από το γυναικωνίτη, σε Αισχύλ.

μύχθεν (μύχος), επίρρ., από το εσώτατο μέρος του σπιτιού, από το γυναικωνίτη, σε Αισχύλ.

μύχοίτατος, -η, -ον, ανώμ. υπερθ. του *μύχιος*, αυτός που βρίσκεται στην εσώτατη, την πιο απομακρυσμένη γωνία, σε Ομήρ. Οδ.

μύχόνδε (μύχος), επίρρ., προς την απομακρυσμένη εσωτερική γωνία, σε Ομήρ. Οδ.

μύχος, ό (μύω), **1.** το εσώτατο μέρος, το εσώτατο κοίλωμα ή γωνία, Λατ. *sinus, recessus*, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** το εσώτατο μέρος του σπιτιού,

διαμερίσματα γυναικών, Λατ. *penetralia*, σε Ομήρ. Οδ., Τραγ. **3.** κόλπος ή κολλίσκος που εκτείνεται σε βάθος στην ξηρά, σε Ηρόδ.· *πόντιος μύχος*, δηλ. η Αδριατική, σε Αισχύλ.

μύχ-ώδης, -ες (είδος), γεμάτος από κοιλώματα, σπηλαιώδης, σε Ευρ.

μύω, μέλ. -σω, αόρ. *ά έμυσα*, Επικ. *γ' πληθ. μύσαν*, παρακ. *μέμυκα*. **I. 1.** αμτβ., κλείνω, είμαι κλειστός, λέγεται για μάτια, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.· ομοίως,

χείλεα μεμυκώς, έχοντας τα χείλη του κλειστά, σε Ανθ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, *μύσας*, με τα μάτια του κλειστά, σε Σοφ., Αριστοφ. **3.** μεταφ., κάνω μια ανάπαυλα για ξεκούραση, κοπάζω, κάνω διάλειμμα, στη δουλειά, σε Σοφ.· λέγεται για καταγιίδες, σε Ανθ. **II.** μτβ., κλείνω, διακόπτω, στο ίδ.

μύών, -ώνος, ό (μύς II), ένα σύνολο μυών του σώματος, μυς, σε Ομήρ. Ιλ.

μυωπάζω (μύωψ), έχω μυωπία, βλέπω αμυδρά, σε Κ.Δ.

μυωπίζω, I (*μύωψ II. 1.*), κεντρίζω, πλήττω με το σπηρούνι, σε Ξεν. **II.** Παθ., (*μύωψ II. 1.*), παρενοχλούμαι από τις μύγες, λέγεται για άλογα, στον ίδ.

μυωπός, -όν, = *μύωψ I*, σε Ξεν.

μύ-ωψ, -ωπος, ό, ἤ (μύω, ώψ), **I.** αυτός που μισοκλείνει τα μάτια, όπως

κάνουν οι άνθρωποι που έχουν μυωπία, *μύωπας*, σε Αριστ. **II. 1.** ως ουσ., *μύωψ, -ωπος, ό*, αλογόμυγα ή βοϊδόμυγα, Λατ. *tabānus*, σε Αισχύλ., Πλάτ. **2.** βουκέντρα, σπηρούνι, σε Ξεν., Θεόφρ.· μεταφ., κίνητρο, διεγερτικό, σε Λουκ., Ανθ.

μώλος, ό, κόπος και μόχθος για πόλεμο, σε Ομήρ. Ιλ.· *ξείνου και Ίρου μώλος*, η μάχη μεταξύ του Ίρου και του ξένου, σε Ομήρ. Οδ.

μῶλυ, τό, μῶλυ, μανδραγόρας, μυθικό φυτό με μαγική δύναμη, που έχει μαύρη ρίζα και λευκό άνθος, το οποίο δόθηκε από τον Ερμή στον Οδυσσέα ως αντίδοτο στα θέληγτρα και τη σαγήνη της Κίρκης, σε Ομήρ. Οδ.

μῶμαι, βλ. λήμμα *μάω Π.

μωμάομαι (μῶμος)· Ἰων. **-έομαι,** γ' πληθ. *-εῦνται·* μέλ. *-ήσομαι,* αόρ. α' *έμωμησάμην,* Δωρ. γ' ενικ. *μωμάσοιτο·* αποθ., βρίσκω σφάλμα σε κάποιον, κατηγορώ, με αιτ., σε Ομήρ. Ἰλ., Αισχύλ.· *απαρ. αορ. α' μωμηθῆναι* με Παθ. σημασία, σε Κ.Δ.

μωμεύω, = *μωμάομαι,* σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ.

μωμητός, -ή, -όν (μωμάομαι), αξιοκατάκριτος, σε Αισχύλ.

μῶμος, ό, I. κατηγορία, εμπαιγμός, όνειδος, *μῶμον ανάσαι,* προσάπτω κατηγορία, στιγματίζω κάποιον, σε Ομήρ. Οδ. **II.** προσωποποιημένος, *Μῶμος,* θεός της επίκρισης, σε Ησίοδ. (συγγενές προς *μέμφομαι*;).

μῶν, επίρρ., συνηρ. αντί *μῆ οὔν,* που χρησιμ. όπως το *μῆ·* σε ερωτήσεις όπου αναμένεται αρνητική απάντηση, μα σίγουρα έτσι; είναι έτσι; Λατ. *num? μῶν έτσι..;* Απάντ. *οὐ δῆτα,* σε Ευρ.· κάποιες φορές εισάγει ερωτήσεις που εκφράζουν αμφιβολία, όπως το Λατ. *num forte?* και λαμβάνει καταφατική απάντηση, στον ίδ.: *μῶν οὐ..;* απαιτεί καταφατική απάντηση, Λατ. *nonne?* στους Τραγ.

μῶνος, -α, -ον, Δωρ. αντί *μοῦνος, μόνος.*

μῶ-νυξ, -ῦχος, ό, ή (μόνος, ὄνυξ), αυτός που έχει ένα μοναδικό νύχι, δηλ. μονόχηλος, με μία χηλή, οπλή, Λατ. *solipes,* λέγεται για άλογο, σε Όμηρ., Ευρ.

μῶομαι, Επικ. εκτεταμ. τύπος του *μάομαι.*

μωραίνω (μῶρος), μελ. *-ἄνω,* αόρ. α' *έμώρᾶνα·* **I.** είμαι ηλίθιος, ανόητος, σε Ευρ., Ξεν. κ.λπ.· με αιτ. πράγμ., *πειραν μωραίνειν,* επιχειρώ μία ανόητη προσπάθεια, σε Αισχύλ. **II.** ως μτβ., καθιστώ κάποιον ανόητο, καταδικάζω, επικρίνω κάποιον ως ανόητο, σε Κ.Δ. — Παθ., λέγεται για το αλάτι, γίνεται άνοστο, χάνει τη γεύση του, στο ίδ.

μωρία, Ἰων. **-ίη, ή (μῶρος),** ηλιθιότητα, ανοησία, *μωρίαν έπιφέρειν τινί,* του προσάπτω τον χαρακτηρισμό του ανόητου, σε Ηρόδ.: *μωρίαν όφλισκάνειν,* του έχει καταλογιστεί η ανοησία, σε Σοφ.: *έδόκει μωρία είναι ταῦτα,* σε Θουκ.: *τῆς μωρίας!* τι ανοησία! σε Αριστοφ.

μωρολογία, ή, ανόητη ομιλία, σε Κ.Δ.

μωρο-λόγος, -ον, αυτός που μιλάει και λέει ανοησίες, σε Αριστ.

μωρός, -ά, -όν, σπανίως *-ος, -ον,* νωθρός, οκνηρός, ανόητος, ηλίθιος, σε Σοφ. κ.λπ.· *τὸ μωρόν,* ανοησία, σε Ευρ.: *μῶρα φρονεῖν, δρᾶν, λέγειν,* σε Σοφ., Ευρ.· επίρρ. *-ρως,* σε Ξεν.

μωρό-σοφος, ο ανοήτως σοφός, ο σοφός μέσα στην ανοησία του, σε Λουκ.

Μῶσα, Δωρ. αντί *Μοῦσα.*

μῶσθαι, *απαρ. του μῶμαι,* βλ. *μάω Π.